

DERRIÈRE LE TULLE TRANQUILLE DE LA PENSÉE

« L'âme, depuis le péché originel, est devenue comme corporelle par inclination. Son amour pour les choses sensibles diminue sans cesse l'union ou le rapport qu'elle a avec les choses intelligibles. »

Nicolas Malebranche (1638-1715)

Derrière le tulle tranquille de la pensée
La fastueuse chorale des moineaux,
La danse munificente de l'aube et des abeilles
Si librement unifiées par le silence de larmes !

La nappe écoute le calme murmure des choses
Et compte les grêles figures de la clarté !
Un peu d'arôme de fraises sauvages,
De menthes vivifiantes, de fleurs timides,
Et la patrie perdue retrouve la face du sang,
La haute forêt des rêves, les grains d'amour
Éparpillés dans l'invincible sol de notre chair.

Du plus profond d'elle-même la douce éternité
Nous tend la claire échelle de la foi
Qui va du cœur au cœur des étoiles, et au-delà,
Et très loin dans l'enfantin éblouissement de la pensée.

Ah ! Tout cela a-t-il un prix précis ? Une vie ? Des vies ?
Une angoisse extrême, une vérité, un devenir coupé
Par d'invisibles solitudes au beau parfum de cornouiller en fleur !
Des mots au cœur de quartz qui s'ouvrent sur des champs
Illuminés et bruissant au suave toucher
Des ailes de l'Ange de l'aube ?

Pourquoi le tulle se met soudain à rire ?
Pourquoi soudain, au fond des sens, surgissent les germes
De mille visages sans nom, des routes, des cimes,
Des plages où l'eau salée nourrit de ses épîtres exaltées
Les douces racines des barques et des gradins ?

Ah ! Je sais pourquoi, je sais, divins amis,
Vous êtes là, oui, dans chaque rayon qui lie
Nos êtres à tout cet avenir encore à être.
Dans chaque baiser qui fond en des anneaux d'or vif
Douleur, désespoir et angoisse,
Affection, ennui et patience,
Joie et espérance et certitude !

Je vous supplie, amis célestes, Anges d'azur,
Restez encore, que dis-je, restez toujours
Au seuil de nos destins indéfinis,
Prenez nos cœurs et sur vos cœurs sans ombre
Posez leur solitude pour les guérir !

Derrière le tulle tranquille de la pensée,
L'homme refait son union antique
Avec la Face de Dieu !

Écrit le 19 et le 20 avril, l'An de grâce 1999. Terminé à 19 h15 et envoyé à Jacqueline Page - Pecqueraux.

(DERRIÈRE LE TULLE TRANQUILLE DE LA PENSÉE)
"Shpirti, qe nga mëkati fillestar,
është bëre skllav i nënshtruar i trupit.

Dashuria për gjërat e ndjeshme pakësohet

Nicolas Malebranche (1638-1715)

Pas tyllit të qetë të mendimit,
Fshihet kori gjigand i harabelave,
Baleti ajror me zukitje i bletëve,
Aq lirisht bashkuar nga heshtja e lotëve!

Pikëlirma e dëgjuar e bulzës murmurit diçka,
Duke pasur parasysh thiklën e akullit të kristaltë!
Paksa me aromën dredhëzave të egra,
Të mentës plot jetë, të luleve të turpshme,
Dhe të atdheut të humbur e gjetur përballë gjakut,
Pyllit të lartë të ëndrrave, farave të dashurisë,
Shpërndarë në dheun e pamposhtur të mishit tonë

Edhe me thellë sesa përjetësia e ëmbël,
Na tundon qartësia e besimit të vërtetë,
Kush shkon nga zemra në zemër të yjeve, në botë tjetër,
Dhe në pamatësi të shkëlqimit verbues të mendimit të dehur?

Ah! E gjitha kjo a ka një çmim të kripur? Një jetë. Shumë jetë?
Një ankth ekstrem, një të vërtetë, një e ardhme të prerë,
Nëpërmjet vetmisë së padukshme,
një parfum të mirë mimosash në lulëzim!
Fjalë në zemrën e kuarcit që hapen mbi fusha,
Ndriçuar nga prekjet e shushurimës së ëmbël.
Të krahëve të Engjëllit të agimit?

Pse tyli papritmas fillon e qesh?
Pse papritmas në fund të shqisave lindin mikrobet
Mijë fytyrat e paemër, rugë, kreshpa,
Plazhet ku ujë i kripur ha letrat e veta i ekzaltuar,
Rrënjët e buta të anijeve dhe rrugët e ngjitjes?

Ah! Unë e di pse, unë e di, miq hyjnorë
Ju jeni atje të ngulitur, po s'ka dyshim, në çdo aks që lidh,
Qeniet tona në të ardhmen që nuk dihet,
të gjitha ato që pritët të ndodhin në jetë.
Në çdo puthje që kthehet në unaza ari të ndritshme
Ka dhimbje, ankth dhe dëshpërim,
Ndjenja dhe zhgënjime të zbutura në durim
Gëzime dhe shpresë të gdhendura
në mendimin njerëzor!

Ju bëj thirrje o miq hyjnorë, Engjëj të kaltërsive qiellore
Qëndroni ende, ç 'mund të them më tepër,
Rrini këtu gjithmonë sypafjetur,
Te pragu i papërcaktuar i fateve tona,
Vendosni zemrat tona mbi zemrat tuaja, pa hije
Shuani vetminë e tyre për ti shëruar!

Pas perdes së qetë të mendimit,
Njeriu ribën bashkimin e tij me lashtësinë
Me fytyrën e Perëndisë!

Shkruar me 19 dhe 20 prill, të vitit të bekuar 1999.
Përfunduar në ora 19 e 15
dhe dërguar Jacqueline Page-Pecqueraux